

ἐνοριακὴ

ΕΥΛΟΓΙΑ

Η ΚΑΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ...«ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ»

Τὸ θέμα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, πού συζητιέται ὄλο καὶ περισσότερο κάθε μέρα, μέχρι νὰ γίνῃ πράξη μὲ νομοθετικὲς ρυθμίσεις -παρὰ τὶς ὅποιες ἀντιδράσεις- ἐντάσσεται στὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, μιᾶς ἐποχῆς, πού ἀπὸ τὴ μιὰ κόπτεται πὼς τάχα εἶναι ἀνθρωποκεντρικὴ (δηλαδή τὰ πάντα γιὰ τὸν ἄνθρωπο) καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη σὲ καίριες στιγμὲς τοῦ ἀνθρώπου ἀποδεικνύεται ἰδιαίτερα κυνικὴ καὶ ἀπάνθρωπη.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ὁ μόνος Νοῦς πού ἔμεινε ὀρθιος στὴ γῆ γιατί στηρίζεται ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ γι' αὐτὸ δὲν σάλεψε, ὅπως σαλέψαμε ἢ κινδυνεύουμε νὰ σαλέψουμε ὅλοι μας, θὰ ἀγωνισθῇ καὶ πάλι νὰ μᾶς φέρῃ στὰ συγκαλά μας καὶ σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ὅμως τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα θὰ κριθῇ ἀπὸ τὸ ἂν τελικὰ θέλουμε νὰ ἀφυπνισθοῦμε ἢ συνηθίσαμε νὰ ἀποφασίζουν ἄλλοι γιὰ μᾶς χωρὶς ἐμᾶς, γιατί πάσχουμε ἀπὸ τὸ σύνδρομο τοῦ παλιμπαιδισμοῦ καὶ νοιώθουμε σιγουριά, ἀσφάλεια καὶ εὐτυχία ὅταν στὶς δύσκολες ἀποφάσεις ξαναπαίνομε στὴν ἰδιότυπη “κούνια” μας καὶ πιπιλᾶμε τὸ δάχτυλό μας!...

Ἄσφαλῶς ὑπάρχουν πολλὰ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα γιὰ τοὺς πιστοὺς Ὁρθοδόξους χριστιανούς, μὲ τὰ ὁποῖα καταδεικνύεται τὸ ἀπαράδεκτο τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν. Ὅμως αὐτὰ δὲν θὰ ἔχουν καμμιά ἀποτελεσματικότητα χωρὶς τὴ δική μας -τοῦ καθενὸς μας- λογικὴ καὶ θεολογικὴ συμμετοχή.

Πολλὲς φορές νοιώθει κανεὶς γραφικὸς ὅταν ἐπιχειρηματολογεῖ μπροστὰ σὲ ἀνθρώπους πού ἔχουν κάνει τὴ σκοπιμότητα ἀλήθεια, σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ θέλουν νὰ κάψουν μετὰ τὸ θάνατό τους τὸ ἴδιο τους τὸ σῶμα!

Οἱ ἄνθρωποι τῆς... «πυρκαγιᾶς»

Πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους πού ὁ σοφὸς λαὸς μας ἀποκαλεῖ, ἤδη προτοῦ πεθάνουν ἀνθρώπους τῆς... «πυρκαγιᾶς». Καὶ εἶναι πράγματι γιὰ κάψιμο, ἀφοῦ δὲν ἄφησαν μέσα τους τίποτα πού νὰ θυμίζη τὴν καταγωγή τους, τίποτα πού νὰ θυμίζη Θεό.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς «πυρκαγιᾶς» εἶναι αὐτοὶ πού σ' ὅλη τὴ ζωὴ τους κάνουν τὰ πάντα γιὰ νὰ λατρέψουν τὸ σῶμα τους, νὰ τὸ κάνουν τὸ κέντρο τοῦ σύμπαντος καὶ τῆς προσοχῆς καί, τελικά, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καταντοῦν τὸ σῶμα τους σκέτες σάρκες χωρὶς κανένα διακριτικὸ προσώπου καὶ ζωῆς ὥστε νὰ βρῆ ὁ Θεὸς μέσα τους τόπο ἀναπαύσεως καὶ γι' αὐτὸ ἀναχωρεῖ ἀπ' αὐτούς: «οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας» (Γεν. 6,3). Καὶ ὅταν ἀναχωρήσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἀρχίζει τὸ μῖσος τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἡσυχάζει ἕως ὅτου ἐξολοθρεύσῃ τελείως τὸ σῶμα του καὶ τὸ κἀνὴ στάχτη!

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἄνθρωποι «ἐμπνεύσθησαν» τὴν αὐτοκαταστροφή καὶ τὸ ὀλοκαύτωμά τους καὶ οἱ κατὰ πνεῦμα συγγενεῖς τους εἶναι αὐτοὶ πού βάλθηκαν νὰ προπαγανδίζουν ὑποδεκνύοντας στὸν ταλαίπωρο λαὸ μας πὼς τὸ πῶ σπουδαῖο πού ἔχει νὰ κἀνὴ γιὰ τὸ σῶμα του πεθαίνοντας εἶναι νὰ τὸ... κάψῃ!

Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἐκδίκηση ἀπὸ τὴν ἐκδίκηση τῆς ψυχῆς πού παραμελήθηκε ἀπόλυτα σ' ὅλη τὴν ἐπίγεια ζωὴ γιὰ νὰ δοθῇ ἀπόλυτη προτεραιότητα στὸ σῶμα της. Αὐτὴ ἡ ψυχὴ μισεῖ τελικά τόσο θανάσιμα τὸ σῶμα της ὥστε τὸ καίει(!).

Τὰ σώματά μας εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ

Ἀντίθετα, οἱ πιστοί, γνωρίζουμε πὼς τὰ σώματά μας δὲν μᾶς ἀνήκουν γιὰτὶ δὲν εἶναι ἀπλὲς σάρκες ἀφοῦ «ἐξαγορασθήκαμε» ἀπὸ τὸν

Χριστό πού ἔγινε Σῶμα μας καὶ Αἷμα μας. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ἀφυπνίζει: «Οὐκ οἶδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστίν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ καὶ οὐκ ἐστὲ ἐαυτῶν; Ἦγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ» (1 Κορ. 6,19).

Οἱ πιστοὶ γνωρίζουμε ὅτι ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα δὲν ἀχρηστεύει τὸ σῶμα ὥστε νὰ δικαιολογούμεθα νὰ τὸ κάψουμε, ὅπως καίμε τὰ σκουπίδια, γιὰ νὰ ἀπαλλαγούμε ἀπ' αὐτά! Καὶ τοῦτο, γιὰ τὸ «κατ' εἰκόνα» ὑπάρχει καὶ στὸ σῶμα μας καὶ ὄχι μόνο στὴ ψυχὴ μας. Αὐτὸ διατρανώνεται καὶ στὴ Νεκρώσιμη Ἀκολουθία: «Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα...». Στὸν τάφο δὲν βρίσκεται ἡ ψυχὴ ἀλλὰ μόνο τὸ σῶμα μας, τὸ «κατ' εἰκόνα» Χριστοῦ σῶμα μας.

Οἱ πιστοὶ γνωρίζουμε ὅτι οἱ Εἰκόνες δὲν καίγονται. Οἱ ναοὶ τοῦ Θεοῦ δὲν καίγονται καὶ ὅποιος αὐτὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια καίει εἶναι ἱερόσυλος καὶ βέβηλος. Ἄν αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ τὶς αἰσθητὲς εἰκόνες καὶ τοὺς χειροποίητους ναοὺς, πολὺ περισσότερο ἰσχύουν γιὰ τὶς ἔμψυχες εἰκόνες, γιὰ τὰ ἔμψυχα ἀρτοφόρια, γιὰ μᾶς δηλαδὴ τοὺς ἀνθρώπους πού ἀγαποῦμε τὸν Θεὸ καὶ παρὰ τὴν ἐλεεινότητά μας δὲν θέλουμε Αὐτὸς νὰ ἐγκαταλείψῃ οὔτε τὴν ψυχὴ, οὔτε τὸ σῶμα μας καὶ ἰδιαίτερος μετὰ τὸν θάνατό μας πού θὰ προσδοκοῦμε τὴν Ἀνάστασι τῶν σωμάτων μας ἀπὸ τὰ ταμεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ κόκκος τοῦ σίτου καὶ τὸ σῶμα μας

Ὁ Χριστὸς μᾶς ἔδειξε τὸν κόκκο τοῦ σίτου, πού τὸν παρομοίωσε μὲ τὰ σώματά μας καὶ μᾶς ἐξήγησε ὅλη τὴ διαδικασία πού θὰ ἀκολουθηθῆ μέχρι τὴν κοινὴ Ἀνάστασι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Μᾶς εἶπε ὅτι ὁ σῖτος, τὸ σῶμα μας, πρέπει νὰ σπαρῆ ὅταν πεθάνῃ, νὰ σπαρῆ στὴ γῆ, νὰ λυώσῃ, ὅπως ὁ κόκκος τοῦ σίτου πού λιώνει, καὶ ὕστερα, νὰ ἀναστηθῆ ἐνδοξο τὸ σῶμα μας, σὰν τὸ στάχυ πού ἀνατέλλει ἐνδοξο καὶ κατάκαρπο ἀπὸ τὸν λυωμένο καὶ ἀφανισμένο κόκκο τοῦ σιταριοῦ!

Αὐτὰ δὲν τὰ γνωρίζουν ὅσοι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Αὐτοὶ γνωρίζουν μόνο τὸν θάνατο σὰν ὀριστικὸ τέλος καὶ ὄχι σὰν ἀρχή, τῆς αἰώνιου ζωῆς ἀπαρχῆ. «Ἄγνωσίαν γὰρ Θεοῦ τινες ἔχουσι», μᾶς ἐξηγεῖ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος καὶ μᾶς κατηχεῖ: «Ἄλλ' ἐρεῖ τις πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί; ποῖω δὲ σώματι ἔρχονται; Ἄφρον, σὺ δ' σπεῖρεις οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ· καὶ ὁ σπεῖρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γεννησόμενον σπεῖρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι σίτου ἢ τινος τῶν

λοιπῶν. Ὁ δὲ Θεὸς αὐτῷ δίδωσι σῶμα καθὼς ἠθέλησε, καὶ ἐ-κάστω τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιόν σῶμα... οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ... σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν» (1 Κορ. 15, 34-44). Σπείρεται τὸ σῶμα, δὲν καίγεται. Ὡπως καὶ ὁ κόκκος τοῦ σιταριοῦ δὲν καίγεται γιὰ νὰ βλαστήσῃ ἀλλὰ θάβεται καὶ λυώνει.

Ἡ διαδικασία τοῦ σιταριοῦ εἶναι ἡ προτύπωση τῆς δικῆς μας πορείας ἀπὸ τὴν ταφή μας στὴ γῆ πρὸς τὴν Ἀνάσταση. Γι' αὐτὸ βράζουμε τὸ κόλλυβο στὰ μνημόσυνα.

Ἡ ταφή στὴ γῆ θὰ μᾶς φανερώσῃ ὄχι μόνο τὰ λείψανα τῶν προσφιλῶν μας καὶ τὰ σημεῖα τοῦ Θεοῦ πάνω σ' αὐτά, ἀλλὰ καὶ τὰ ἅγια Λείψανα τῶν ἁγίων ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Ἄν εἶχε ἰσχύσει ἡ καύση τῶν νεκρῶν δὲν θὰ εἶχαμε οἱ πιστοὶ τόσα θαυματόβρυτα ἅγια Λείψανα οὔτε ἡ ἐνορία μας τὸ ἱερό Λείψανο τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ τόσο θαυματουργοῦ Πατέρα μας.

Τὸ συμπέρασμα βγαίνει ἀβίαστα.

Τὸ πρόβλημα ποὺ ἔντονα συζητεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους ἐκτὸς Ἐκκλησίας δὲν ἀφορᾷ τὸν λαὸ μας. Ἀφορᾷ μόνο τοὺς ἴδιους. Δὲν πιστεύουν στὴν Ἀνάσταση τῶν νεκρῶν ἀλλὰ μόνο στὴν... καθαριότητα τῶν Πόλεων! Καὶ θέλουν νὰ κάνουν καὶ τὸν πιστὸ λαὸ νά... χαζέψῃ σὰν κι' αὐτοὺς καὶ νὰ κάψῃ τὸ σῶμα του γιὰ χάρη τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀνθρώπων τῆς «πυρκαγιᾶς». Ὁ λαὸς μας στὴν πλειοψηφία του δὲν θὰ ἀκολουθήσῃ ἀνθρώπους τῆς «πυρκαγιᾶς» γιὰτὶ σέβεται καὶ διστάζει νὰ κάψῃ ἀκόμη καὶ μιὰ φθαρμένη χάρτινη εἰκονίτσα. Πολὺ περισσότερο δὲν θὰ διανοηθῇ νὰ κάψῃ ποτὲ τὴν σφραγισμένη μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα καὶ ποτισμένη μὲ τὸ Τίμιο Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας ἔμφυχη Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸ σῶμα του!

π. Β.Ε.Β.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΜΑΣ π. ΣΙΜΩΝΑ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

Τὴν Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς, 5 Μαρτίου 2006, θὰ τελέσουμε στὸ Ναὸ μας τὸ μνημόσυνο τοῦ ἁγίου Γέροντός μας, Ἀρχιμανδρίτου Σίμωνος Ἀρβανίτη, κτήτορος καὶ ἀσκητοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς ἁγ. Παντελεήμονος Κοκκιναρᾶ Ἀπικῆς.

Προσκαλούμεθα ὅλοι στὸ ἱερό του μνημόσυνο, καὶ ὅσοι τὸν γνωρίσαμε καὶ μαθητεύσαμε κοντά του, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τὸν γνώρισαν ἀπὸ κοντά, γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας καὶ τὸν σεβασμὸ μας.

ΕΙΝΑΙ, ΤΕΛΙΚΑ, Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΠΡΟΣΟΝ;

Εξαιρετική έντύπωση μοῦ κάνει τὸ ὅτι, στὶς μέρες μας, ἀναβιώνει σὲ εὐρύτατη κλίμακα, ἡ θεωρία ποῦ διατυπώθηκε πρὸ ἐτῶν ἀπὸ γνωστὸ θεολόγο, πὼς, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, οἱ κληρικοὶ εἶναι ἄνθρωποι καὶ σὰν ἄνθρωποι πρέπει νὰ εἶναι ἀμαρτωλοί, γιὰ νὰ γνωρίζουν καλὰ τὴν ἀδυναμία τῆς ἀνθρώπινης φύσης καί, μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴν κατανόηση, νὰ εἶναι συγκαταβατικοὶ στὴν κρίση τους γιὰ τοὺς ἄνθρώπους.

Οἱ συζητήσεις περὶ τοῦ θέματος τέλος δὲν ἔχουν, γιὰτι καμμιά συζήτηση στὴν ὁποία φοβᾶται κανεὶς νὰ ἀντιμετωπίσει τὴν ἀλήθεια δὲν ἔχει τέλος. Τὸ κέρδος ὅμως ποῦ βγαίνει ἀπ' αὐτὲς τὶς συζητήσεις, εἶναι μεγάλο, γιὰτι ὅλες, φανερόνουν –ξανὰ καὶ ξανὰ– τὸν παραλογισμὸ τοῦ σύγχρονου τρόπου σκέψης, σ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο!

Ἔχουμε παράπονα ἀπὸ τὸ Θεό. Κάθε μέρα ἀκούει κανεὶς ἄνθρώπους νὰ ρωτᾶνε –δῆθεν τὸ Θεό– γιὰτι ἐτοῦτο, γιὰτι ἐκεῖνο, γιὰτι τὸ ἄλλο... Κι ἀπάντηση δῆθεν δὲν παίρνουμε, γιὰτι στὴν πραγματικότητα, **δὲν θέλουμε** νὰ πάρουμε. Ἔχουμε –δῆθεν– παράπονα μὲ τοὺς κληρικούς. Καὶ λύση δὲν δίνουμε γιὰτι, στὴν πραγματικότητα, **δὲν θέλουμε** νὰ δοθεῖ λύση. Γιὰτι **δὲν τὴν θέλουμε** τὴν ἀρετὴ οὔτε σὰν πόθο, οὔτε σὰν κάτι μακρινὸ ποῦ τὸ λαχταράμε, ἀλλὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὸ βροῦμε, κι ἀκόμα πὸ δύσκολο νὰ τὸ πετύχουμε.

Δὲν θέλουμε τοὺς κληρικούς ἐνάρετους, γιὰτι ἡ ἀρετὴ τους μᾶς ἐλέγχει. Τοὺς θέλουμε ἄθλιους κι ἀνήθικους, γιὰτι τότε ἐμεῖς ἔχουμε τὴν πολυτέλεια τῆς «μεγαλοψυχίας», τὴν πολυτέλεια νὰ λέμε: «ἔ, ἄνθρωποι εἶναι κι αυτοί...» Καὶ μ' αὐτὸ ὑπονοοῦμε πὼς οἱ ἅγιοί μας –ὅλοι– δὲν ἦταν ἄνθρωποι. Ἦταν ἓνα μυστήριο εἶδος, ποῦ δὲν ἐνδιαφέρει κανένα τὸ πὼς ἔζησαν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Καί, παρενθετικά, γιὰτι ἄραγε δὲν ἀναρωτιόμαστε: Ἀφοῦ δὲν μας ἐνδιαφέρει ἡ ζωὴ τους, γιὰτι τρέχουμε καὶ τοὺς παρακαλοῦμε τὴ μιὰ γιὰ τὸ ἓνα καὶ τὴν ἄλλη γιὰ τὸ ἄλλο;

Ἀκόμα λιγώτερο ἀπὸ τοὺς ἁγίους, πρέπει τότε νὰ μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ Παναγία μας, ἀφοῦ Αὐτὴ ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ δὲν τὸν ἄγγιξε σὲ τίποτα ἡ ἀμαρτία. Τότε, γιὰτι τὴν παρακαλοῦμε; Γιὰτι τὴν ἱκετεύουμε; Τί σχέση ἔχει μὲ μᾶς ἡ Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ποῦ κάθετα αὐτοδικαιωμένη καὶ σκληρόκαρδη στὸ θρόνο τῆς δόξας Τῆς, ἀδιάφορη γιὰ τὰ ἀνθρώπινα βᾶσανα, ἀφοῦ δὲν τὰ καταλαβαίνει;

Καὶ Ἀφυσικὰ- μετὰ τὴν Παναγία μας, πρέπει νὰ κατεβάσουμε ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς ἀναμαρτησίας Του τὸν Κύριό μας, καὶ πρέπει νὰ πείσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ὅτι κι Ἐκεῖνος, «ἄνθρωπος ἦταν» γι' αὐτὸ κι ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ κάνει παιδιὰ μὲ τὴν ἐρωμένη του, σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα σενάρια ποῦ κυκλοφοροῦν!... Ἀπὸ ἴδω καὶ πέρα, ὁ παραλογισμὸς μας –σὰν τὶς συζητήσεις

Γράφει μιὰ νεαρή σπουδάστρια

ΕΙΝΑΙ ΟΝΤΩΣ ΠΡΟΤΥΠΑ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΠΡΟΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ Μ.Μ.Ε.;

Ο 1^{ου} Ιανουαρίου θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ ἀποκληθεῖ μήνας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, καθὼς κατὰ τὴν διάρκειά του ἐορτάζουν πολλοὶ ἀπ' αὐτούς. Ἀρχὴ γίνεται μὲ τὸν Μέγα Βασίλειο (1^{ου} Ιανουαρίου) καὶ στὴν συνέχεια ὑπάρχουν “διάσπαρτοι” ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης (11^{ου} Ιανουαρίου), ὁ Μέγας Ἀθανάσιος (18^{ου} Ιανουαρίου), ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος (25^{ου} Ιανουαρίου), ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (27^{ου} Ιανουαρίου), οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες (30^{ου} Ιανουαρίου) κ.α. Διαβάζοντας κανεὶς τὴν βιογραφία τους ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι πρόκειται γιὰ πρότυπα ζωῆς.

Τί εἶναι ὁμως πρότυπο; «Πρότυπο εἶναι ὁ,τιδήποτε ὑποδειγματικὸ πού μπορεῖ νὰ χρησιμεύσει ὡς μοντέλο ἄξιο πρὸς μίμηση». Ὁ ὀρισμὸς αὐτὸς καταδεικνύει τὴν σπουδαιότητα τῶν προτύπων γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὑπόστασή του στὴν κοινωνία. Ἡ διαμόρφωση τῆς προσωπικότητας στηρίζεται κατὰ μεγάλο μέρος σ' αὐτά. Εὐλόγα, λοιπόν, ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα σχετικὰ μὲ τὰ κριτήρια βάσει τῶν ὁποίων ἐπιλέγονται τὰ πρότυπα.

μας– δὲν ἔχει τέλος!

Ἀκολουθώντας αὐτὴ τὴ «λογικὴ», θὰ εἶχα νὰ κάνω μιὰ πρόταση. Ὅλοι ξέρομε πὼς, οἱ ὀργανωμένες κοινωνίες –εἴτε τὸ θέλουν εἴτε ὄχι– ἐμπνεύσθηκαν τοὺς νόμους τους, ἀπὸ τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ. Τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ θέλουμε νὰ τὸν καταλύσουμε, γιὰτὶ οἱ «νομοταγεῖς πολῖτες» τοῦ Θεοῦ μας ἐνοχλοῦν.

Θέλω, λοιπόν, κι ἐγὼ νὰ εἰσηγηθῶ, νὰ καταλύσουμε καὶ τοὺς νόμους τῆς κοινωνίας μας, γιὰτὶ οἱ νομοταγεῖς πολῖτες τοῦ κράτους, ἐνοχλοῦν. Μὲ ποιὸ δικαίωμα, π.χ. ἓνας ἀδιάφθορος δικαστὴς δικάζει ἓναν πού ἔκλεψε ἢ σκότωσε; Νὰ κατεβάσουμε κάτω ἀπὸ τὶς ἔδρες ὅλους τοὺς... «σκληρόκαρδους» κι... «αὐτοδικαιωμένους» δικαστές, καὶ στὴ θέση τους νὰ βάλουμε κλέφτες νὰ δικάζουν τοὺς κλέφτες καὶ δολοφόνους νὰ δικάζουν τοὺς δολοφόνους. Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία –ὁ πρῶτος Νόμος– ἔχει «καύχημα» τὴ διαφθορὰ τῶν λειτουργῶν της, γιὰτὶ νὰ μὴν ἔχει κι ἡ Δικαιοσύνη καύχημα τοὺς διεφθαρμένους δικούς της λειτουργούς, πού, στὸ κάτω-κάτω, ὑπάλληλοι εἶναι, δὲν εἶναι καὶ χειροτονημένοι; Ἔτσι, θὰ βρίσκουν «κατανόηση» ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι, κι ἡ κοινωνία μας θὰ πάει μπροστά(!)

Γιὰτὶ, ὁ Θεὸς πού μᾶς παραγγέλλει: «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ Ἅγιός εἰμι», δὲν ξέρει. Ἐμεῖς ξέρομε...

N. B.

‘Υποτίθεται ὅτι πρόκειται γιὰ σημαίνουσες προσωπικότητες, δηλαδή, γιὰ ἄτομα πού λόγω δραστηριότητας ἔχουν πλέον καταξιωθεῖ καί ἀσκοῦν ἓνα ἰδιαίτερο γόητρο στό περιβάλλον τους, ἀφυπνίζοντας -θεωρητικά πάντα- μία στάση μίμησης πού σταδιακά γίνεται στάση ζωῆς. Ἀποτελοῦν κανόνα τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου καί γνώμονα γιὰ τήν ζωή τῶν νέων πού εἶναι τὸ μέλλον τοῦ τόπου, ἀφοῦ τοὺς γεμίζουν ἰδανικά.

Στὸ σημεῖο αὐτὸς ἐγείρεται δεύτερο ἐρώτημα ἐξ ἴσου σημαντικό μὲ τὸ πρῶτο: ποιά εἶναι αὐτὰ τὰ ἰδανικά; Ἡ ἀπάντηση ἐκπλήσσει δυσάρεστα κάθε νοήμονα ἄνθρωπο ἀρχικά καί σύντομα μεταβάλλεται σὲ ὀργή καί ἀπογοήτευση.

Γιατί; Μὰ εἶναι ἀπλό. Τὰ πρότυπα πού προβάλλονται σήμερα τόσο ἀπὸ τήν τηλεόραση, ὅσο καί ἀπὸ τὸν περιοδικὸ καί ἔντυπο τύπο εἶναι ἡθοποιοί, μοντέλα, τραγουδιστές καί ἀθλητές, ὁ τρόπος ζωῆς τῶν ὁποίων κάθε ἄλλο παρὰ ἄξιος μίμησης εἶναι. Ἐξυμνεῖται ἡ ὁμοφυλοφιλία, ἡ ὁποία θεωρεῖται μᾶλλον κάτι φυσιολογικὸ ἢ ἔστω ἀνεκτό. Οἱ ἐξωσυζυγικὲς καί οἱ παράλληλες σχέσεις ὑπάρχουν στὴν πλειοψηφία τῶν τηλεοπτικῶν ζευγαριῶν, τὰ ὁποῖα ἀπλῶς συστεγάζονται καί παιδοκομοῦν, χωρὶς ποτὲ νὰ παιδοτροφοῦν μὲ τήν εὐρύτερη ἔννοια τοῦ ὄρου. Οἱ δολοπλοκίες ἐξυφαίνονται σὰν τὸν ἴστο τῆς ἀράχνης μὲ αὐτοσκοπὸ τὸ παράνομο κέρδος.

Τὰ πάντα θυσιάζονται στὸ βωμὸ τοῦ συμφέροντος. Τὸ τηλεοπτικὸ κοινὸ ἔχει μετατραπεῖ σὲ μάζα πού παθητικὰ κάθεται μπροστὰ στὸν δέκτη τῆς τηλεόρασης ρουφῶντας ἄκριτα ὅ,τι σκουπίδι προσφέρεται. Τὰ παιδιά εἴτε σερφάρουν ἀνεξέλεγκτα στὸ διαδίκτιο (internet), εἴτε ἀπασχολοῦνται μὲ τήν τηλεόραση. Γιὰ διάβασμα ἐνὸς ὠφέλιμου βιβλίου, γιὰ μιὰ συζήτηση μὲ τοὺς γονεῖς γιὰ προβλήματα πού τὰ κρατοῦν μέσα τους καί εἶναι σοβαρὰ ἢ γιὰ παιχνίδι, οὔτε λόγος.

Ποῦ εἶναι, ἄραγε, οἱ Πνευματικοὶ Ταγοὶ αὐτοῦ τοῦ τόπου; Ἐθελουτφλοῦν καί κλείνουν τὰ αὐτιά ὅταν πρόκειται νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ θέματα φλέγοντα καί ζωτικῆς σημασίας γιὰ τήν κοινωνία.

Ὅ,τιδήποτε σωστὸ φαντάζει στρεβλό, ἀπαρχαιωμένο, ἐπαρχιώτικο. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πού κτίσαμε Παρθενῶνες ὅταν οἱ Ἑταῖροι μας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης κατοικοῦσαν πάνω στὰ δένδρα καί στὴν Ἀμερικὴ ὑπῆρχαν ἀνθρωποφάγοι, ἔχουμε φθάσει στὸ σημεῖο νὰ μιμούμαστε τὰ στραβὰ τῶν ξένων. Τίποτε καλὸ καί ἐποικοδομητικὸ.

Ἀλήθεια σὲ τέτοιο τέλος ἔχουμε φθάσει; Ἡ κατάσταση μοιάζει μὲ δρόμο χωρὶς ἐπιστροφή, ἀφοῦ ὅλα πηγαίνουν ἀπ’ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Ἴσως, ὁμως, δὲν ἔχουμε ἀγγίξει ἀκόμα τὸν πάτο, γιὰτὶ ἂν συνέβαινε κάτι τέτοιο μόνονι μας θὰ βάζαμε δύναμη γιὰ ν’ ἀνέβουμε στὴν ἐπιφάνεια.

Τέλος, ἐπειδὴ “ἡ μοίρα ἐνὸς ἀνθρώπου εἶναι ὁ χαρακτήρας του” κατὰ τὸν Erich Fromm, ἂς προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε στοὺς νέους πρότυπα πού θὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ “φτιάξουν” χαρακτήρα καί νὰ γίνουν ἰσχυρὲς προσωπικότητες.

Κωνσταντῖνα Βουρβοπούλου

Ο ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ ΜΕΓΑΣ ΦΩΤΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΜΕ ΤΗ ΡΩΜΗ

Στις 6 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴ μνήμη τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Μία παρεξηγημένη προσωπικότητα. Στὴ δύση ὁ Μέγας Φώτιος θεωρεῖται ὡς «ὁ αἴτιος» γιὰ τὸ μειτέπειτα σχίσμα μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Λατίνων, μιὰ ἄποψη, τὴν ὁποία δυστυχῶς συμερίζονται καὶ ἐδῶ κάποιοι θεολογοῦντες. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπολύτως ἐσφαλμένη ἐκτίμηση· μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ἀπὸ πολλοὺς συγχρόνους του κατηγορήθηκε γιὰ «παποφιλία».

Καὶ πράγματι, ἀνῆκε στὴ μερίδα τῶν Χριστιανῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ ἦταν φιλικὰ διακείμενοι πρὸς τὸν Πάπα καὶ ἤθελαν νὰ διαφυλάξουν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Τότε γιὰ τὴν παρεξηγήθηκε τόσο πολὺ, ὥστε νὰ ἐπικρατήσῃ σὲ πολλοὺς ἡ ἀκριβῶς ἀντίθετη εἰκόνα; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλή: Ὁ Μέγας Φώτιος ἦταν θεολόγος, ἦταν ἄριστος γνώστης καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας καὶ ἦταν ἀπλοῦς καὶ εὐθύς. Αὐτὰ τὰ πραγματικὰ καὶ ἀντικειμενικὰ προσόντα θεωρήθηκαν τότε στὴν ἐποχὴ του ὅπως καὶ τώρα στὴν ἐποχὴ μας ἐμπόδια, διότι δὲν μποροῦν νὰ συμμορφωθοῦν καὶ νὰ συμπορευθοῦν μὲ τὰ πολὺπλοκα καὶ δόλια σχέδια μερικῶν ἀρχομανῶν καὶ ἐξουσιαστῶν.

Ἡ προσθήκη τοῦ γνωστοῦ «filioque», δηλ. τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ», ἀπὸ τοὺς Φράγκους ἀρχικά, δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ ἐπίδειξη ἰσχύος ἐναντι τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Ἦθελαν νὰ δημιουργήσουν μιὰν ἄλλη παράλληλη ἐξουσία, ἡ ὁποία θὰ λειτουργοῦσε ὡς ἀντίβαρο τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας στὴ δύση, τὴν λεγομένη «Ἁγία Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία Γερμανικοῦ Ἔθνους» τοῦ Καρλομάγνου.

Ὅπως εἶναι γνωστό, δὲν μπορεῖ καμμία κοσμικὴ ἐξουσία νὰ σταθῇ χωρὶς ὑπηκόους, χωρὶς ὀπαδούς, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἔχουν κοινὰ ἰδανικά, καὶ σὲ γενικὲς γραμμές, κοινὴ νοοτροπία. Στὴν περίπτωσι ποὺ μιὰ πολιτικὴ ἢ καὶ θρησκευτικὴ ἐξουσία δὲν ἀνέρχεται φυσικά, ἀλλὰ γίνεται ἀντικείμενο ἀρπαγῆς καὶ ἐπιβάλλεται τεχνητὰ ἢ διὰ τῆς βίας, τὴν θέσιν τῶν κοινῶν ἰδανικῶν παίρνει ἡ ἰδεολογία καὶ ἡ προπαγάνδα, οἱ ὁποῖες πάντα καλλιεργοῦν μιὰ εἰκόνα τῶν ἄλλων ὡς κακῶν καὶ ἐχθρῶν. Ἔτσι οἱ Φράγκοι ἔψαξαν τὴν πατερικὴ γραμματεία, ἰδιαίτερος τῶν δυτικῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, μὲ σκοπὸ νὰ βροῦν δογματικὲς διαφορὰς μὲ τὸν ἀνατολικὸ Χριστιανισμό.

νισμό. Βασιζόμενοι στα συγγράμματα κυρίως του 'Αγ. Αύγουστίνου, του 'Αγ. 'Αμβροσίου και του 'Αγ. 'Ιερωνύμου "ανακάλυψαν" την και έκ του Υιού έκπόρευση του 'Αγίου Πνεύματος και προσέθεσαν τὸ «filioque» τὸ σύμβολο τῆς πίστεως. Ὁ τότε Πάπας Ρώμης Λέων ὁ Γ' παρότι ὑποστηρικτῆς τῆς ὀρθόδοξης διδασκαλίας ὑποχώρησε σὴν πίεση τοῦ Καρλομάγνου, τὸ 809 ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος. Συγχρόνως ὁμως διέταξε νὰ χαραχθῆ σὲ δύο ἀσημένιες πλάκες σὲ τὸ ναὸ τοῦ 'Αγ. 'Αποστόλου Πέτρου τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως σὲ Ἑλληνικὴ καὶ Λατινικὴ γλῶσσα, χωρὶς τὴν προσθήκη τοῦ «filioque». Δύο αἰῶνες ἀργότερα, τὸ 1014, ὁ Πάπας Βενέδικτος ὁ Η' ἐξάφαινε τὴν ἐπιγραφή, πάλι κατόπιν παροτρύνσεως τοῦ Αὐτοκράτορος, αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ 'Ερρίκου τοῦ Β' τῆς Γερμανίας.

Στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Φωτίου πάντως ὑπῆρχαν οἱ πλάκες αὐτὲς στὴ Ρώμη. Κινούμενος ὁ Μ. Φώτιος ἀπὸ ἀγάπη καὶ διακατεχόμενος ἀπὸ τὸν πόθο γιὰ ἐνότητα ἔτεινε χεῖρα φιλίας στοὺς δυτικούς. Τοὺς ἀπέδειξε τὰ δογματικὰ σφάλματα τῆς προσθήκης καὶ δικαιολόγησε τὶς διατυπώσεις τῶν 'Αγίων Αὐγουστίνου, 'Αμβροσίου καὶ 'Ιερωνύμου, λέγοντας μεταξὺ ἄλλων, ὅτι τὰ σημεῖα αὐτὰ δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ διατυπώσουν μὲ ἀκρίβεια τὴν δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀπευθύνονταν σὲ ἓνα ἀπαίδευτο κοινὸ καὶ ἀναφέρονταν σὴν ἐν χρόνῳ ἀποστολὴ ἢ πέμψη τοῦ 'Αγίου Πνεύματος. Ἐδωσε στοὺς Δυτικούς τὴν εὐκαιρία νὰ ἀνακαλέσουν τὴν πλάνη τους. Ἐκεῖνοι, ὁμως, ἀντὶ νὰ δεχθοῦν αὐτὴ τὴ μεγάλη βοήθεια στράφηκαν ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Φωτίου καὶ τὸν παρουσιάζουν μέχρι σήμερα ὡς ἐκεῖνον ποὺ ἐπέφερε τὸ Σχῆσμα.

'Αναρωτιέμαι, ἀν τότε ποὺ ἡ Ἐκκλησία ἐπισήμως ἦταν ἐνιαία καὶ ἐνωμένη, ὑπῆρχαν τέτοιες διαφορές, πόσο μᾶλλον σήμερα ποὺ τὸ σχῆμα ἔχει ὀριστικοποιηθῆ καὶ ἔχει ριζωθῆ ἐπὶ μία χιλιετία;

Μὲ τὴν ἐκλογή τοῦ νέου Πάπα Ρώμης ἐπεκράτησε μιὰ εὐφορία καὶ στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐπανῆλθαν ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σὲ διάλογο μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, ὁ ὁποῖος γιὰ χρόνια ἔχει διακοπεῖ.

Κατὰ τὴν ταπεινὴ μου ἄποψη πρόκειται γιὰ μιὰ ἐσπευσμένη ἐνέργεια ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων, ἐπειδὴ τὰ περιθώρια γιὰ διάλογο ἔχουν στενέψει. Πάλι παίζεται ἓνα παιχνίδι ἐξουσίας. Πάλιν ἐξυπηρετοῦνται διάφορα συμφέροντα ἐξωεκκλησιαστικά. Νὰ σκεφθοῦμε μόνο τὶς πρόσφατες δηλώσεις ἐνὸς ἱεράρχου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας περὶ ἀθώοτητος... τοῦ 'Ιούδα(!) Προφανῶς οἱ παπικοὶ ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν σὶς πιέσεις κάποιων, ποὺ ἤθελαν καὶ ἐδῶ σὴν Ἑλλάδα πρὸ τριετίας νὰ καταργηθοῦν ἀπὸ τὴν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας ὅσα τροπάρια ἐνοχοποιοῦν

ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΟΙ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΕΣ ΜΑΣ;

Σέ όλους μας, νομίζω, έχει συμβεί να ποῦμε ἢ να κάνουμε κάτι στους ἄλλους για τὸ ὁποῖο μετανοιῶνουμε μετὰ, εἴτε γιατί αὐτὸ ἦταν κακὸ εἴτε γιατί ἦταν ἄστοχο καὶ φοβόμαστε ὅτι θὰ μᾶς παρεξηγήσουν οἱ ἄλλοι γιατί δὲν κατάλαβαν τὴν ἐννοούσαμε. Καὶ τὴν κάνουμε σ' αὐτὴν τὴν περιπτώσει; Τὴν ποῖ πολλὰς φορὰς μᾶς καταλαμβάνει μιὰ μεγάλη ἀγωνία γιὰ τὸ πῶς θὰ παρουσιάσουμε τοὺς ἀνθρώπους τὰ γεγονότα ὥστε νὰ μὴν μᾶς παρεξηγήσουν καὶ ἐπιστρατεύουμε μιὰ σειρά δικαιολογίες, τὴν ὁποῖαν δουλεύουμε στὸ μυαλὸ μας γιὰ νὰ βροῦμε τὸν ἰδανικὸ τρόπο νὰ ἐξηγήσουμε τὴν ἄστοχη συμπεριφορὰ μας. Καὶ συχνὰ μπλεκόμεστε σὲ ἓνα κυκεῶνα λογισμῶν: «ἂν πῶ αὐτὸ μήπως ὁ ἄλλος τὸ ἐρμηνεύσει ἔτσι;» ἢ «ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ἔτσι, σίγουρα θὰ μὲ παρεξηγήσει γιατί θὰ κρίνει ἀπὸ τὸν ἑαυτό του» ἢ «κί' ἂν μὲ παρεξηγήσει ὅταν τοῦ πῶ αὐτό;»... Ὅσο ποῖ πολλὰς δικαιολογίες ψάχνουμε, τόσο ἡ ἀγωνία μας μεγαλώνει. Ἄν ἐκείνη τὴ στιγμή ὅμως κάνουμε τὴν ἀπλὴ σκέψη νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ἐξηγήσουμε στὸν ἄλλο τὰ πράγματα, ὅπως πραγματικὰ ἦταν καὶ ὅπως πραγματικὰ θέλαμε νὰ τὰ ποῦμε,

τοὺς Ἰουδαίους γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τους ἐναντι τοῦ Χριστοῦ!

Δὲν εἶμαι ἐχθρικὰ διακείμενος πρὸς τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. Ἀντιθέτως προέρχομαι ὁ ἴδιος ἀπὸ αὐτὸν τὸν χῶρο καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ σημερινοῦ Πάπα, καὶ γι' αὐτὸ γνωρίζω ἀπὸ κοντὰ τὸν τρόπο ποῦ σκέπτονται, ἀλλὰ καὶ τὴν προχειρότητα μὲ τὴν ὁποία χειρίζονται τὰ δογματικὰ θέματα. Γι' αὐτὸ νομίζω πῶς μία στάση ὅπως τοῦ Μεγάλου Φωτίου, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ εἶναι καὶ γιὰ τὴν δύο πλευρὰς ποῖ ὠφέλιμη ἀπὸ ἓνα διάλογο, κατὰ τὸν ὁποῖο δὲν ζέρομε καλὰ μὲ ποιοὺς μιλάμε, ποῦ ἀποσκοποῦμε καὶ ποιοὺς, τελικὰ, ἐξυπηρετοῦμε.

Μὴ λησμονοῦμε, καὶ ἓνα ἄλλο καθόλου ἀμελητέο στοιχεῖο: Ἡ ἐπιλογή ὀνόματος τῶν Παπῶν δὲν εἶναι τυχαία. Ὁ νέος Πάπας ἐπέλεξε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ ὄνομα Βενέδικτος ὁ ΙΣΤ', τὴ στιγμή ποῦ ὁ Βενέδικτος ὁ Η' (1012-1024) ἐπέβαλε ὑποχρεωτικὰ τὴν ἀναγραφὴ καὶ τὴν ἐκφώνηση τοῦ Filioque, καὶ ὁ Βενέδικτος ὁ ΙΔ' (1740-1759) θεωρεῖται ὁ πατέρας καὶ ὁ νομοθέτης τοῦ Οὐνιτισμοῦ!...

Ὁ Πάπας Βενέδικτος ὁ ΙΣΤ', μαζὶ μὲ τὸ ἄνοιγμα πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία προτείνει καὶ τὴν ἀγιοποίηση ἑνὸς ἐπίσκοπου τῆς «Ἑλληνοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» τῆς Οὐκρανίας, ἄρα τῶν Οὐνιτῶν!

Κάτι θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς λένε αὐτά, γιὰ νὰ γνωρίσουμε καλύτερα αὐτοὺς, μὲ τὸν ὁποῖον σκοπεύουμε νὰ συζητήσουμε.

π. Γεώργιος Χάας

διαπιστώνουμε ότι όλη η αγωνία που μας είχε κυριεύσει φεύγει και αισθανόμαστε μεγάλη ανακούφιση! Διαπιστώνουμε ότι η καταλληλότερη δικαιολογία είναι η αληθινή εξήγηση! Και σ' αυτήν την εξήγηση δεν υπάρχει περίπτωση να παρεξηγηθούμε!

Η αλήθεια τελικά είναι ανώτερη από κάθε δικαιολογία. Με το να δικαιολογούμε τον εαυτό μας όχι μόνο φορτωνόμαστε με μια ένταση και μια αγωνία, αλλά τελικά δεν καταφέρνουμε να πείσουμε και τους άλλους οι οποίοι εισπράττουν αυτή μας την αγωνία και καταλαβαίνουν ότι δεν είμαστε ειλικρινείς.

Γιατί άραγε η πρώτη μας αντίδραση είναι να δικαιολογηθούμε και όχι να φανούμε ειλικρινείς; Γιατί έχουμε αυτήν την φοβία μην τυχόν και κάνουμε λάθος και κακοχαρακτηριστούμε από τους άλλους ενώ διαπιστώνουμε ότι η ειλικρίνεια είναι αυτή που μας κάνει αγαπητούς στους γύρω μας; Και αυτή μας ή συμπεριφορά δεν αφορά μόνο κάποιες συγκεκριμένες μας ενέργειες ή κάποια λόγια που είπαμε. Αφορά μια στάση ζωής που υιοθετούμε, σύμφωνα με την οποία προσπαθούμε να δημιουργήσουμε μια εικόνα του εαυτού μας προς τα έξω, η οποία δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα και γι' αυτό βέβαια δεν αναγνωρίζεται από κανέναν. Αναλισκόμαστε λοιπόν σε έναν αγώνα να πείσουμε πρώτα τον εαυτό μας και έπειτα τους άλλους ότι είμαστε όπως θέλουμε να παρουσιάζομαστε, χωρίς να πείθουμε κανέναν. Δικαιολογούμε όλα τα λάθη μας, παρουσιάζομαστε ως σωστοί «Χριστιανοί» και δεν επιτρέπουμε να διαπιστώσει κανείς ότι κάπου πέσαμε έξω. Και όσο βλέπουμε τους ανθρώπους να απομακρύνονται από μας, τόσο αγωνιζόμαστε να τους πείσουμε ότι είμαστε έτσι και κακώς δεν μας βλέπουν κι αυτοί! Θέλει πολύ κόπο αυτή η τακτική και τελικά διαπιστώνουμε ότι δεν φέρνει και αποτέλεσμα.

Τί πειράζει δηλαδή να κάνουμε και ένα λάθος, αφού μπορούμε να το συνειδητοποιήσουμε και το μετατρέψουμε σε γνώση; Υπάρχει τίποτε ωραιότερο από αυτό; Τί αξία έχει να πείσουμε τους άλλους ότι δεν το κάναμε; Δεν είναι μάταιος κόπος; Γιατί να μην μας ενδιαφέρει η σχέση μας με τους άλλους αυτή καθ' εαυτή αλλά μας ενδιαφέρει απλώς να τους πείσουμε ότι εμείς είμαστε κάποιοι που δεν είμαστε;

Από την άλλη μεριά διαπιστώνουμε ότι, όσο αυτόματα δικαιολογούμε τον εαυτό μας, τόσο δύσκολο είναι να δικαιολογήσουμε τους άλλους όταν αισθανθούμε ότι μας έβλαψαν. Μόλις δυσσαρεστηθούμε από τον διπλανό μας για κάτι, αδικώντας τον μάλιστα πολλές φορές, αρχίζουν οι διάφοροι λογισμοί μας να φουντώνουν και να μας φορτίζουν εναντίον του, ενώ, αν σκεφτούμε εκείνη τη στιγμή να δικαιολογήσουμε την συμπεριφορά του, όλα τα αρνητικά μας συναισθήματα υποχωρούν. Εκεί γιατί δεν έρχεται πρώτη η δικαιολογία; Δεν είναι παράξενο το ότι σε κάθε περίπτωση υιοθετούμε την πιο «επώδυνη» συμπεριφορά ενώ η σωστή στάση μας είναι αυτή που μας δίνει τη χαρά;

Τελικά αξίζει τόσος κόπος να δικαιολογηθούμε; Ακόμα κι αν πείσουμε όλη την οικουμένη ότι είμαστε έτσι όπως θέλουμε να παρουσιάσουμε τον εαυτό μας, ακόμα κι αν πείσουμε τον εαυτό μας ότι έχουμε δίκιο, η αλήθεια αλλάζει; Όσες δικαιολογίες κι αν έπιστρατεύσουμε, θα διαπιστώσουμε στο τέλος ότι, μπροστά στο Θεό, είμαστε όλοι άδικαιολόγητοι!

Μαρίνα Διαμαντή

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΣΗ ΕΥΧΗ;

Μολλές ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν γεννήσει τηλεφωνοῦν στοὺς Ἱερούς Ναοὺς καὶ ζητοῦν νὰ μεταβεῖ στὸ σπίτι τους Ἱερέας τὴν 20η ἡμέρα μετὰ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ τους, προκειμένου νὰ διαβάσει τὴν «μισὴ εὐχή», ὅπως τὴν ὀνομάζουν. Εἶναι μάλιστα τόσο πολὺ διαδεδομένη αὐτὴ ἡ συνήθεια ὥστε νομίζουν πολλοὶ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ τάξη τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐπάρχει ὁμως πράγματι αὐτὴ ἡ λεγομένη «μισὴ εὐχή» τῆς 20ης ἡμέρας; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὄχι. Οὔτε ὑπάρχει, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξει «μισὴ εὐχή», διότι καμιά εὐχή τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν κόβεται στὴν μέση. Οὔτε κάποια ἄλλη εὐχή ὑπάρχει ποὺ νὰ πρέπει νὰ διαβάζεται στὶς 20 ἡμέρες. Ἄν ἀνοίξουμε τὸ βιβλίον τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ λέγεται «Μικρὸν Εὐχολόγιον» τὸ ὁποῖο ἔχει ὅλες τὶς εὐχὲς ποὺ διαβάζουν οἱ Ἱερεῖς, ἐκεῖ θὰ δοῦμε ὅτι ὑπάρχουν οἱ εὐχὲς εἰς γυναῖκα λεχῶ, τὴν πρώτη ἡμέρα μετὰ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ (ἢ τὴν πρώτη ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ μαιευτήριον στὸ σπίτι τῆς ἢ μητέρα μετὰ τὸ παιδί) ὅποτε μεταβαίνει ὁ Ἱερεὺς στὸ σπίτι τῶν γονέων. Στὴ συνέχεια ἔχουμε τὴν εὐχὴ τῆς ὀγδόης ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποία τὸ βρέφος προσάγεται στὸν Ναὸ καὶ λαμβάνει ὄνομα. Καὶ τέλος οἱ εὐχὲς ποὺ διαβάζονται κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα, ὁ λεγόμενος Σαραντισμός, ὅποτε ἡ μητέρα, κεκαθαρμένη ἤδη, φέρνει στὸν Ναὸ τὸ βρέφος (μαζὶ μετὰ τὴν ἀνάδοχο ὅταν εἶναι δυνατὸν) γιὰ νὰ ἐκκλησιασθεῖ, γιὰ νὰ γίνῃ δηλαδὴ ἡ ἀρχὴ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ σπέρματος τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὸν Σαραντισμὸ ἀπομένουν οἱ εὐχὲς τῆς κατηχήσεως καὶ τὸ Μυστήριον τοῦ Ἱεροῦ Βαπτίσματος, τὸ ὁποῖο καλὸν εἶναι νὰ τελεῖται τὶς ἀμέσως μετὰ τὸν Σαραντισμὸ ἡμέρες.

Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει «μισὴ εὐχή», καὶ ἄρα δὲν ὑπάρχει καὶ κανεὶς λόγος νὰ ὑπολογίζῃ ἡ μητέρα τὶς εἴκοσι ἡμέρες μετὰ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ γιὰ νὰ καλέσῃ τὸν Ἱερέα. Τὸ γιὰτὶ ἐπικράτησε αὐτὴ ἡ συνήθεια εἶναι θέμα εἰδικῆς μελέτης καὶ ἔρευνας. Ἄς μάθουμε λοιπὸν ὅλοι μας καὶ ἰδιαιτέρως οἱ μητέρες τὸ τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ μὴν φτιάχνουμε δικό μας Τυπικόν, οὔτε νὰ ἀκολουθοῦμε τὸ τυπικὸ ποὺ μᾶς εἰσηγοῦνται οἱ γνωστὲς καὶ φίλες μας.

π. Πασχάλης Γρίβας

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΙΔΡΥΜΑ ΔΑΜΑΡΙΣ

Ἡ ἐνορία μας θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν προσεχῆ Πέμπτη 9 Φεβρουαρίου 2006, ὥρα 4 μμ., ἐπίσκεψιν Ἀγάπης στὸ ΙΔΡΥΜΑ ΔΑΜΑΡΙΣ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ποὺ προστατεύει καὶ περιθάλπει δυσπροσάρμοστα κορίτσια. Ἡ ἐπίσκεψιν θὰ γίνῃ μετὰ πρωτοβουλία τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, τοῦ ὁποίου πρόεδρος εἶναι ὁ π. Φίλιππος Μίαρης. Ὅσοι θὰ ἀκολουθήσετε πρέπει νὰ δηλώσετε ἐγκαίρως θέσιν στὸ Πούλμαν καὶ ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ συμμετάσχετε μόνο μετὰ τὴν ἀποστολὴ χρηματικῆς σας χαιρετισμοῦ, εἴμαστε πρόθυμοι νὰ τὸν μεταφέρουμε.

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΚΑΘΟΡΙΖΟΥΝ ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ;

Σὲ ἓνα ἀνεξήγητο παραλήρημα ἀνοησίας καὶ πραγματικοῦ ρατσισμοῦ στὸ ἔπακρο ὁ διάσημος μόδιστρος Tommy Hilfiger δήλωσε ὅτι τὰ ρούχα του δὲν θὰ πρέπει νὰ τὰ ἀγοράζουν Ἀφροαμερικάνοι, Ἑβραῖοι, Ἀσιάτες, Λατινογενεῖς καὶ Ἕλληνες γιατί αὐτὰ εἶναι φτιαγμένα γιὰ τὴν ἀνώτερη τάξη λευκῶν(!) Γιὰ νὰ μὴν τὸν παραφράσω ἢ παρερμηνεύσω ἢ δήλωσή του αὐτολεξεῖ ἦταν: «If I'd known African-Americans, Hispanics, Jewish, GREEKS and Asians would buy my clothes, I would not have made them so nice. I wish these people would *NOT* buy my clothes, as they are made for upper class white people.»(!)

Καὶ ἀναρωπιέμαι: Ἔχει διαφορὰ αὐτὴ ἢ δήλωση ἀπὸ τὴν κοσμοθεωρία τοῦ Νίτσε καὶ τὴν ὑλοποίησή της ἀπὸ τὸν Χίτλερ, τὸν Ἑς, τὸν Μένγκελε, τὸν Σβάιτς καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλους διάσημους καὶ ἄσημους ὑπερασπιστῆς τῆς Ἀρίας Φυλῆς; Σὲ τί διαφοροποιεῖται ὁ ξεφωνημένα «εὐαίσθητος» κατὰ τὰ ἄλλα μόδιστρος; Ποιὰ εἶναι ἡ συλλογιστικὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μὲ μιὰ δήλωση «ἀνάλαφρη» σὰν τὸν ἑαυτό του ἰσοπεδώνει 5 διαφορετικὲς φυλὲς αὐτοῦ τοῦ πλανῆτη;

Ἡ σημερινὴ κοινωνία πασχίζει νὰ μᾶς πείσει ὅτι τὸ νὰ «κατηγοροῦμε» ἢ νὰ «ἀφορίζουμε» τοὺς ὁμοφυλόφιλους ἀποτελεῖ «ρατσισμό», προσβολὴ καὶ καταπάτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλα... Τὸ νὰ κατηγοροῦν οἱ κάθε λογῆς ὁμοφυλόφιλοι φυλὲς καὶ τάξεις ἀνθρώπων εἶναι φυσιολογικὸ μιᾶς καὶ εἶναι μόδιστροι ἢ ἐκφραστὲς τῆς τέχνης(!)... Λογικὸ ἀκούγεται... καὶ σωστὸ(!)... Ποιὰ εἶναι ἄλλωστε ἡ ἀνώνυμη κοινωνία καὶ τὰ ἀπρόσωπα ἄτομα ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν ποὺ θὰ ἐκφέρουν γνώμη γιὰ τίς κάθε εἴδους προτιμήσεις τῶν διασήμων; Οἱ διάσημοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ θὰ καθορίζουν τὸ τί εἶναι ρατσιστικὸ, τί εἶναι σωστὸ, τί εἶναι λάθος, γιατί αὐτοὶ ἔχουν πρόσβαση στὰ ΜΜΕ καὶ ἄρα αὐτοὶ μποροῦν νὰ εἶναι οἱ παιδαγωγοὶ τοῦ πλανῆτη(!).

Ὅσο ἀκραία καὶ νὰ φαίνεται ἡ παραπάνω διαπίστωση, ὅσο τραβηγμένοι καὶ νὰ εἶναι οἱ συλλογισμοί μου, δυστυχῶς εἶναι ἀλήθεια! Ἄσχετα μὲ τὸ ἂν συμφωνοῦμε ἢ διαφωνοῦμε μ' αὐτὸ. Οἱ λέξεις ἔχουν χάσει τὸ νόημά τους, τὰ γεγονότα τὴν βαρύτητά τους, οἱ συμπεριφορὲς τὴν ἀνθρωπιά τους... Ὅλοι πλέον ἔχουμε μάθει νὰ καταπίνουμε πολλά, νὰ κουνᾶμε συγκαταβατικὰ τὸ κεφάλι μας σὲ κάθε τι ποὺ βλέπουμε καὶ ἀκούμε, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ τί εἶναι καὶ τί σημαίνει κατὰ βάθος.

Φυσικά, λέγοντας ὅλα αὐτὰ δὲν περιμένω ὅτι θὰ γίνεῖ κάτι μαγικὸ καὶ θὰ ἀλλάξουν ὅλα ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη... Δὲν τρέφω αὐταπάτες ὅτι μπορῶ νὰ ἀλλάξω κάτι ποὺ ἰσχύει παγκοσμίως. Δὲν ἔχω λόγο νὰ πιστεύω ὅτι κάποτε θὰ ἀλλάξει ὁ κόσμος. Ἀπλᾶ ἀπὸ τὴν σιωπηλὴ ἀνοχὴ προτιμῶ νὰ ἐκφράζω φωναχτὰ τὴ διαμαρτυρία μου!

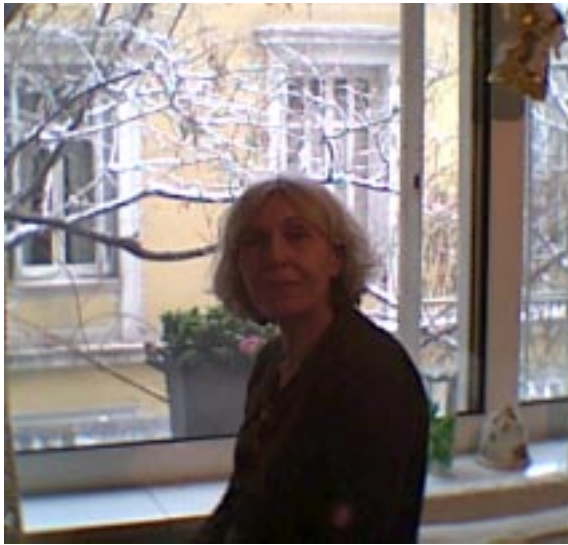
Μ. Πυλαρινός

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΘΕΟΔΟΣΗ

Εσιωπή, λένε, είναι ή γλώσσα του μέλλοντος αιώνας. Ή γλώσσα του Λόγου πού δέν χρειάζεται λέξεις και λόγια, γιατί είναι πάνω και πέρα απ' αυτά. Στις σχέσεις τών ανθρώπων, ό «μέλλον αιώνας» -και ή γλώσσα του- ξεκινούν από τη στιγμή του χωρισμού μας, όταν κάποιος αφήνει πίσω του αυτούς πού γνώριζε και αγαπούσε και «εκλείπει της συγγενείας αυτού» και σωπαίνει. Ό,τι ήταν να ειπωθεί ειπώθηκε, κι ό,τι έχει μείνει σαν έκκρεμότητα, πρέπει να ειπωθεί «έν σιωπή».

Εμείς οί άνθρωποι τη φοβόμαστε τη σιωπή. Ίσως γιατί ή σιωπή μας είναι άδεια, κι έτσι προδίδουμε άθελά μας, ό,τι και τὰ λόγια μας είναι άδεια. Όταν όμως κάνουμε τόν κόπο να πάψουμε να μιλάμε, να πάψουμε να ακούμε αποκλειστικά τόν έναντό μας και τις απόψεις του, όταν σταθοῦμε με σεβασμό και ύπομονή μπροστά στο μυστήριο του μέλλοντος αιώνας και στη γλώσσα της σιωπής, τότε ανακαλύπτουμε και μαθαίνουμε πολλά πράγματα, και για τόν έναντό μας, και γι' αυτούς πού έφυγαν από κοντά μας.

Πολύ συχνά μᾶς βασανίζουν τὰ όσα δέν ειπώθηκαν στους ανθρώπους πού μᾶς έφυγαν. Γι' αυτό και έχουμε ανάγκη αυτή τη γλώσσα πού νικάει τὸ χῶρο και τὸ χρόνο και τὸ θάνατο και φτάνει να άγγίξει τὸ βαθύ μυστήριο της ύπάρξεώς μας.

Η Άλίκη, ένῶ μπορούσε να μιλάει άσταμάτητα για πράγματα καθημερινά κι άπλά, για ό,τι ήταν βαθύ κι ουσιαστικό, προτιμοῦσε να εκφράζεται έμπρακτα άντι να μιλάει. Και ή πιὸ εύγλωττη όμιλία της, ήταν ή παρουσία της δίπλα στους ανθρώπους πού αγαπούσε. Δέν είναι δυνατό να μετρηθοῦν οί φορές, πού, σε δύσκολες περιστάσεις, είχε πει: «Τὸ ξέρω πὸς δέν μπορῶ να κάνω τίποτα, αλλά εγὼ θά έρθω, για να είμαι εκεί.» Και ήταν πράγματι «έκει» για όλους, σ' όλες τις δύσκολες και σε όλες τις εύκολες ώρες.

Και τώρα είναι «έκει» και για όσους γνωστούς κι αγαπητούς της ανθρώπους -και, δυστυχῶς για μᾶς, ήταν πολλοί, αυτά τὰ τελευταία χρόνια- ξεκίνησαν αυτό τὸ δύσκολο ταξίδι του θανάτου, πού, πρώτη εκείνη τὸ έκανε. Ήταν «έκει» και ύποδέχτηκε τούς φίλους της πού τήν άκολούθησαν, κι ελπίζουμε να είναι «έκει» για να ύποδεχτεί και μᾶς, όταν θά έρθει ό καιρός, και να ξανασυναντηθοῦμε στη χαρά και στην πληρότητα της σιωπής του μέλλοντος αιώνας.

N. B.

Τὸ τριετὲς μνημόσυνο τῆς Ἀγγελικῆς Θεοδόσης, θὰ τελεσθῆ τὴν Κυριακὴ 12 Φεβρουαρίου στὸν Ἰ. Ναό μας.

ΣΤΟΝ ΑΠΟΗΧΟ ΤΩΝ ΟΣΩΝ ΓΡΑΨΑΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Μιά αναγνώστρια του περιοδικού μας διαβάζοντας τα όσα γράψαμε για την ανδρική και τη γυναικεία ψυχολογία βρήκε ένα πολύ γουστόζικο τρόπο να εκφράσει τη συμφωνία της με τα γραφόμενά μας στέλνοντάς μας το παρακάτω άστειο αλλά με πολλή αλήθεια κείμενο:

« Ένας δάσκαλος Ἰσπανικῶν ἐξηγοῦσε στὴν τάξη του ὅτι στὰ Ἰσπανικά, ἀντίθετα ἀπὸ τὰ Ἀγγλικά, τὰ οὐσιαστικά εἶναι εἴτε ἀρσενικά εἴτε θηλυκά. Τὸ σπῆτι γιὰ παράδειγμα εἶναι θηλυκὸ “λα κάζα” ἐνῶ τὸ μολύβι εἶναι ἀρσενικὸ “ἐλ λαπίζ”.

Ἐνας μαθητὴς ρώτησε: “Τὶ γένος εἶναι τὸ κομπιούτερ;”. Ἀντὶ νὰ δώσει ἀπάντηση, ὁ δάσκαλος χῶρισε τὴν τάξη σὲ δύο ὁμάδες, ἀγόρια καὶ κορίτσια, καὶ τοὺς ζήτησε κάθε ὁμάδα μόνη της νὰ ἀποφασίσει ἂν τὸ κομπιούτερ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀρσενικὸ ἢ θηλυκὸ. Σὲ κάθε ὁμάδα ζήτησε νὰ δώσει τέσσερα ἐπιχειρήματα γιὰ τὴν ἀπάντησή της.

Ἡ ὁμάδα τῶν ἀγοριῶν ἀποφάσισε ὅτι τὸ κομπιούτερ πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ εἶναι γένους θηλυκοῦ “λα κομπιούτερ” γιατί:

1. Κανεὶς παρὰ μόνον ὁ δημιουργὸς του καταλαβαίνει τὴν ἐσωτερικὴ τους λογικὴ.
2. Ἡ γλῶσσα ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσουν με ἄλλα κομπιούτερ εἶναι ἀκατανόητη σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους.
3. Ἀκόμη καὶ τὰ μικρότερα λάθη ἀποθηκεύονται σὲ μακροπρόθεσμη μνήμη γιὰ πιθανὴ ἐπαναφορὰ στὴν ἐπιφάνεια.
4. Μόλις δεσμευτεῖς μ’ αὐτά, συνειδητοποιεῖς ὅτι ξοδεύεις τὸ μισὸ μισθό σου γιὰ νὰ τοὺς πάρεις ἄξεσουάρ.

Ἡ ὁμάδα τῶν κοριτσιῶν ὡστόσο συμπεράνε ὅτι τὰ κομπιούτερ θὰ εἶναι γένους ἀρσενικοῦ “ἐλ κομπιούτερ” γιατί:

1. Γιὰ νὰ κάνεις κάτι μ’ αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ἀνάψεις.
2. Ἔχουν πολλὰ δεδομένα ἀλλὰ παρ’ ὅλα αὐτὰ δὲ μποροῦν νὰ σκεφτοῦν μόνονα τους.
3. Ὑποτίθεται ὅτι σὲ βοηθοῦν νὰ λύσεις τὰ προβλήματά σου ἀλλὰ τὸν πιὸ πολὺ καιρὸ τὰ ἴδια εἶναι τὸ πρόβλημα.
4. Μόλις δεσμευτεῖς μ’ ἕνα ἀπ’ αὐτὰ συνειδητοποιεῖς ὅτι ἂν εἴχες περιμένει λίγο περισσότερο θὰ εἴχες πάρει καλύτερο μοντέλο.»

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας, τὴν **22α Δεκεμβρίου 2005**, ἀπένειμε σὸν ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ μας π. Πασχάλη Γρίβα τὸ ὄφθικιον τοῦ Οἰκονόμου, σὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Συχαίrouμε τὸν π. Πασχάλη καὶ τοῦ εὐχόμεθα νὰ ἀναδειχθῆ καλὸς οἰκονόμος τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ.

* Δεύτερη Θ. Λειτουργία θὰ τελεσθῆ σὸ παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τῆς Κυριακῆς **12** καὶ **26** Φεβρουαρίου.

* Θεία Λειτουργία στὴ Ρουμανικὴ γλῶσσα θὰ τελεσθῆ τῆς Κυριακῆς **5** καὶ **19** Φεβρουαρίου.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

μιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται στὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωτῆ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τῆς **11³⁰** ἕως τῆς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, στὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), μὲ θέμα «*Ἀπλῶς θρησκευόμενοι ἢ ψυχικὰ ἰσορροπημένοι;*».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομικάλῃ 96): **6⁰⁰ - 7⁰⁰** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, μὲ θέμα «*Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου μὲ τὴ χει-*

* Τὸ Σάββατο **25** Φεβρουαρίου εἶναι Ψυχοσάββατο. Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μὲ τὴν Μητρικὴ Ἀγάπη Τῆς θυμᾶται ὅλα τὰ παιδιά Τῆς ποὺ ἔχουν φύγει ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐνορία μας τὴν Παρασκευὴ **24** Φεβρουαρίου τὸ ἀπόγευμα θὰ τελέσῃ Τρισάγιο καὶ τὸ πρωτῆ τοῦ Σαββάτου Μνημόσυνο τῶν ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένων.

ραγώγησι τοῦ βιβλίου τῆς Σοφίας Σειράς». Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ θέματος γίνεται παράλληλα μὲ συζήτηση.

Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** λειτουργεῖ κάθε **ΤΡΙΤΗ 7⁰⁰ - 8⁰⁰** μ.μ.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, σὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: «*Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ ἅγια ζωὴ*».

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

ἐνοριακὴ **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο: 2103612449 - Fax: 2103627037
www.AgiosNikolaosAsklipiou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:
π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης
ΔΑΠΑΝΗ : ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ